

Bilag V.

Oversættelse.

Landsretssagfører Hermod Lannungs indlæg i Det særlige politiske udvalg den 25. oktober 1962.

Det er karakteristisk og betydningsfuldt, at talerne i denne debat enstemmigt har fordømt den af den sydafrikanske regering udøvede raceadskillellespolitik, en politik som er kendt verden over under det berygtede navn „Apartheid“, som det hedder på sydafrikansk. Den danske delegation ønsker at føje vort lands stemme til alle dem, som har udtrykt deres dybe bekymring over den sydafrikanske regerings racepolitik, der genspejler en foragt for menneskets værdighed, som vi indtrængende modsætter os. Det danske folk afskyr, afviser og fordømmer racediskrimination og raceundertrykkelse af enhver slags. Vi er imod apartheidpolitikken i alle dens afskygninger. Vi beklager, at det overvældende flertal af Sydafrikas befolkning i mange år har været udsat for nedværdigende forholdsregler og at udøvelsen af selv elementære menneskerettigheder er nægtet det.

Da dette er den trettende plenarforsamling, jeg har deltaget i, husker jeg mange debatter om det foreliggende emne: Apartheidpolitikken og behandlingen af mennesker af indisk og pakistansk oprindelse i Den sydafrikanske Republik — spørgsmål som har været på dagsordenen siden henholdsvis 1952 og 1946.

I de første år følte mange medlemmer, at skønt de dybt beklagede behandlingen af indere og apartheidpolitikken, havde de ikke ret til at give udtryk for deres fordømmelse i De forenede Nationer på grund af Artikel 2 (7) i pagten. Men nu er det blevet almindeligt forstået, at den politik, der udøves i Sydafrika mod den indfødte befolkning og befolkningen af indisk og pakistansk oprindelse samt andre ikke-hvide, er en klar og åbenbar overtrædelse af med-

lemsstaternes forpligtelser i henhold til pagtens Art. 55 og 56 om fremme af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder for alle, og må ligge os alle på sinde.

Det er sandt, at også andre lande i forskellige dele af verden lader noget tilbage at ønske, hvad overholdelsen af menneskerettigheder angår, men der er en afgjort og fundamental forskel mellem disse landes holdning og Sydafrikas. I andre dele af verden er det de pågældende regeringers officielle politik at sætte statsmagten bag anstrengelserne for at udrydde stadig eksisterende rester af racediskrimination, og der gøres stadigt fremskridt, skønt ofte i et langsommere tempo, end det kunne ønskes. Jeg kunne nævne, at vi alle for nylig måtte beundre den amerikanske regerings faste og magtfulde anstrengelser for at bringe racediskrimination og raceadskillelse til ophør ved Missisippis universitet. Men i Sydafrika ser vi en regering, som har gjort racediskrimination til doktrinært grundlag og politik — en regering, som med vilje skruer tiden tilbage.

Det første store tilbageskridt skete, da apartheid blev indført. Loven om asiaters jordbesiddelse, Ghettoloven af 1946, og loven af 1952 om gruppering i visse områder er betydningsfulde eksempler på diskriminatorisk lovgivning. Og den seneste milepæl på denne uheldige vej blev nået sidste år, da den sydafrikanske regering til trods for alle advarsler fra verdensopinionen vedtog antisabotage-loven, der tilsigter at undertrykke næsten enhver kritik af regeringens politik. I medfør af denne lov idømmes der straffe fra 5 års fængsel til dødsstraf, og den anklagede må selv bevise sin